

her fra Folketingets talerstol, nu nyder fremme i rigstaktikerens eget parti, i de andre regeringspartier og ind i regeringen, så vi kan få denne sag klaret inden sommerferien ved den forespørgsel, der er stillet.

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Jeg vil da ikke undlade at takke hr. Risgaard Knudsen for det interessante og væsentlige indlæg. Det var interessant, fordi det netop afslørede, at partier, som i hvert fald ellers indtil videre tilsyneladende er enige om forslaget, alligevel ikke er enige om forslaget.

Jeg så, at hr. Risgaard Knudsen markerede, og jeg ved ikke, om hr. Risgaard Knudsen ved den lejlighed så også vil nævne, om der er andre end hr. Risgaard Knudsen i den socialdemokratiske gruppe, der rent faktisk allerede er blevet inspireret af hr. Risgaard Knudsens synspunkter vedrørende den lovgivende, den udøvende og den dømmende magt.

Det, som også var karakteristisk ved hr. Risgaard Knudsens indlæg, var, at hr. Risgaard Knudsen gik længere i bedømmelsen af lovforslaget end os andre. Vi har været så høflige – måske er det vores natur eller unge alder, der gør det – at vi ikke siger på samme måde som hr. Risgaard Knudsen, at det i virkeligheden slet ikke er et lovforslag. Det må man egentlig ikke sige, for hvis ikke det var et lovforslag, havde formanden formentlig ikke godkendt, at det kom frem til første behandling. I virkeligheden er det i sin substans i højere grad en konkret dom, og jeg tror nok, at det var det, hr. Risgaard Knudsen mente.

Kirsten Jacobsen (FP):

Nu har jeg siddet hele eftermiddagen og hørt på denne debat, og jeg har hørt undervisningsministeren flere gange, og jeg har set på ministerens alvorlige ansigt.

Jeg forstår godt, at undervisningsministeren synes, det er en alvorlig sag, og det synspunkt deler jeg til fulde med undervisningsministeren.

Undervisningsministeren skal også vide, at i Fremskridtspartiet har vi været uhyre taknemlige over undervisningsministerens resolute facon, da det drejede sig om at meddele, at det altså nu kunne være nok med Tvinds måde at bruge offentlige midler på, men det betyder ikke, at metoderne er ligegyldige.

Ligesom jeg har hørt på debatten, håber jeg også, at undervisningsministeren har lyttet til

det, Folketinget har sagt. Et enigt Folketing har med næsten lige stor entusiasme bakket ministeren op i det synspunkt, at det her skal stoppes.

De fleste ministre har normalt det synspunkt, at det drejer sig om at få så bred en opbakning til deres forslag som muligt. Det er også godt, når det skal ud og virke, for når man står sammen om noget, er der større respekt om det. Derfor kan jeg ikke forstå, at undervisningsministeren partout vil tvinge et forslag igennem med en mindre opbakning end hele Folketingets samlede opbakning.

Jeg kan ikke forstå, at det skal være metoderne og ikke substansen, der skal være afgørende. Jeg synes, det ville være godt, hvis man, når det her kommer i udvalget, får det pillet fra hinanden, og vi ved godt, at de betænkeligheder, som man her har givet udtryk for, holder vand, og at man ikke kan skrive sig ud af det. Ministeren har da heller ikke gjort det i bemærkningerne. Ministeren indrømmer glat, at det kan gøres administrativt, og ministeren siger åbent, at når man vælger denne fremgangsmåde, er det, fordi man gerne vil være fri for alle de dér retssager, som man ikke ønsker at bruge tid og penge på.

Derfor vil jeg gerne slutte med at appellere til ministeren om, at Folketinget i enighed får stoppet det, ministeren gerne vil, altså simpelt hen giver ministeren al den støtte og opbakning til det formål, som vi er enige om, og at ministeren så til gengæld giver Folketinget, parlamentet, befolkningen retssikkerheden tilbage og gør det på en anden måde. Det tror jeg alle vil være tjent med, for jeg er overbevist om, at debatten ikke har pyntet på parlamentets værdighed, hvis folk i dag har siddet og lyttet til den hjemme i deres små stuer. De fleste almindelige mennesker vil sidde hovedrystende tilbage og ikke kunne forstå, at alle er enige om at få stoppet misbruget hos Tvind, og at der så sidder en undervisningsminister, der siger, at hvis ikke det gøres på hans måde, kan det også være lige meget.

Jeg vil sige til undervisningsministeren, at den, der overvinder sig selv, er større end den, der indtager en stad, og den bemærkning vil jeg gerne appellere om at ministeren tager med hjem i aften.

(Kort bemærkning).

Jens Risgaard Knudsen (S):

Først til hr. Aage Frandsen lige den bemærkning, at jeg ikke er udstyret med mandat til at tale på andres vegne. Mere kan jeg ikke sige, og